

preko površine, in voda se je razdelila. Utihnila je tista pesem — in na pragu kristalnega grada se je prikazal Mukov oče in je razprostrl hrepeneče svoje roke . . .

„Oče, moj oče!“ je vzkliknil Anton in se je nagnil še bolj naprej. Izpoddrsalo se je in je padel z odprtimi rokami v vrtinec. Izginil je tam, in voda se je zgrnila nad njim. Veselo se je zaletavala v molčečo skalo in je pravila, da se je vrnil Muk k očetu v kristalni grad. Njegova ura je prišla, pa se je povrnil . . . Ugrabil ga je popoten človek in ubogi Muk je taval dolgo let po svetu in ni vedel za svoj dom. Tam pri jezercu so ga spoznali valčki, pa so mu zaklicali. In Muk je spoznal takrat svoj dom — šel je in je prišel v lepi noči. V kristalnem gradu ga je sprejel oče in povodne Vile, zlatolase, so mu zapele pesem, mehko in vabljivo, da bi človek jokal od sreče in blaženstva . . .

Drugo jutro so našli ubogega Antona Smrekarjevega kraj vrtinca. Dolgi, črni lasje so mu pokrivali čelo, in lice mu je bilo še bolj blede kakor prej. Prav nič se ni izpremenil; samo smehljaj krog usten mu je bil nov; kajti Anton se ni smehljaj v življenju rad. Šli smo ga gledat in smo si šepetali strahoma:

„Muk, povodnega moža sin . . .“

Strah nas je bilo in smo gledali tja v vrtinec, če se ne pokaže povodni mož. Potem smo pa šli domov in smo bili žalostni . . . In tisti večer smo slišali našega deda, ki so mrmrali čudne reči. Tam pri peči so sedeli in vlekli iz prazne pipe. Gledali so v tla in govorili sami s sabo.

„Šmentrej, saj je bil res podoben Muku,“ so mrmrali. „Morda je mislil povodni mož, da je njegov sin, pa ga je zvalil . . . Morebiti pa ga je pokljical samo zaraditega, ker je bil podoben Muku. Mogoče, da — hm, hm . . .“

In ded so vlekli iz pipe in mrmrali nerazumljive besede . . .

Jožef Vandot.

Jesenska sličica.

Trate gole, prazne njive,
na drevesih listja ni,
iz meglice temnosive
na polje dežek rosi . . .

Dedek vivček so nažgali —
ljub opravek jim je to —
pa sladko se nasmejali,
in dejali so tako:

„Oj zahvaljen, večni Oče!
Zdaj je že pod streho vse,
Ti si varoval nas toče,
zdaj pa le dežek naj gre!“

Bogumil Gorenjko.

